

NORA
ROBERTS

BEZPEČNÉ
MÍSTO

KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2023 by Nora Roberts
Translation © Tereza Dubenská, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu IDENTITY
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložila Tereza Dubenská
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-203-4

*Rodině
Té, do níž se narodíte,
a té, již si vytvoříte*

Část první

PLÁNY

Plán, jenž nelze změnit, není dobrý plán.

Publilius Syrus

*Být šťasten doma
je konečným výsledkem všech ambicí.*

Samuel Johnson

1. kapitola

Měla jen pár prostých snů. Morgan Albrightová, dcera armádního důstojníka, strávila dětství stěhováním mezi městy i mezi kontinenty. Její kořeny, jejichž směr řídilo povolání jejího otce, byly krátké a mělké, aby se daly snadno přesadit: ze základny na základnu, ze státu do státu, ze země do země, a to prvních čtrnáct let jejího života, než se rodiče rozvedli.

Neměla na výběr.

I další tři roky po rozvodu ji matka tahala z místa na místo. Do malého městečka tady, do velkoměsta támhle, a hledala... Morgan vlastně netušila co.

Když se přiblížily její osmnáctiny, sama vytáhla kořeny a zasadila je na vysoké škole. A tam se poprvé zamyslela nad svými vlastními cíli a volbami.

Pilně studovala management a gastronomii – dva obory, které vedly přímo k jejím snům.

Usadit se. Pořídit si vlastní dům a vlastní podnik.

Její vlastní.

Studovala mapy, čtvrtě a podnebí a vybírala místa, kde po promoci kořeny zapustit. Chtěla bydlet ve čtvrti spíš staré, zavedené, blízko obchodů, restaurací, nočních podniků – a lidí.

Hledala místo, kde si pořídit dům a vlastní bar.

Prosté cíle.

Sotvaže držela diplomy v rukou, přestěhovala se do městečka nedaleko Baltimoru v Marylandu. Stály zde staré domy se zahradami, které čekaly na renovaci, a tudíž byly i cenově dostupné.

Celou vysokou školu pracovala jako číšnice, a jakmile dosáhla jednadvaceti, postavila se za bar. A šetřila.

Její otec – plukovník – na promoci nepřišel. A přestože vystudovala s vyznamenáním, neprojevil jí sebemenší uznání.

Nepřekvapilo ji to, jelikož věděla, že pro něj přestala existovat ještě předtím, než zaschl jeho podpis na rozvodových dokumentech.

Matka a prarodiče z matčiny strany dorazili. Tehdy netušila, že dědečka vidí naposledy. Statný sedmdesátník, čilý a zdravý muž, zemřel v zimě po její promoci. Spadl ze žebříku. Stačil jediný špatný krok. Byl tady, a najednou byl pryč.

I ve svém zármutku to Morgan považovala za ponaučení, které si vzala k srdci.

Zanechal jí dvacet tisíc dolarů a stejně cenné vzpomínky na letní túry po Green Mountains ve Vermontu.

Díky penězům se mohla přestěhovat z malého bytu do malého domku. Do jejího vlastního domku. Nutně potřeboval opravit, ale měl zahradu – která ovšem taky vyžadovala nutnou péči.

Tři malé ložnice a dvě prťavé koupelny znamenaly, že si může najít spolubydlící, která by jí pomohla s hypotékou a pracemi na domě.

Našla si dvě zaměstnání. Pět až šest večerů v týdnu dělala barmanku v nedalekém baru s názvem Další runda. A když se rozhodla pro vlastnictví domu, vzala další práci jako vedoucí kanceláře v rodinné stavební firmě.

Se svou spolubydlící se seznámila v místním zahradním centru, když si zrovna lámala hlavu nad trvalkami. Nina Ramosová pracovala ve skleníku a vyznala se ve svém oboru. Se zarostlou zahradou si věděla rady, dokázala i v tvrdé dřině najít radost a během toho prvního rozkvetlého jara se nastěhovala do Morganina domu.

Rády spolu trávily čas, ale také věděly, kdy mají té druhé dopřát klid a prostor.

V pětadvaceti letech Morgan dosáhla splnění svého prvního snu a podle svých propočtů se měla dopracovat k cíli číslo dvě před svými třicátými narozeninami.

Utrácela málo. Dopřála si jedině auto – Prius, který teď stál na úzké příjezdové cestě a ježž bude splácet několik let. Měl ovšem nízkou spotřebu a do práce ji dovezl spolehlivě.

Za hezkého počasí jezdila do kanceláře na kole, ale když potřebovala vůz, byl jí k dispozici. Nina ho nazvala Morganovým dílčím cílem.

Její domek na Newberry Street se nyní pyšnil hezkou zahrádkou, čerstvě natřenou bílou fasádou a novými vchodovými dveřmi, pro něž vybrala veselou bleděmodrou barvu.

Její šéf ve stavební firmě Greenwaldovi pomohl s renovací starých dřevěných podlah, prodal jí barvu za nákupní cenu a poradil jí s opravami a údržbou.

Morgan zapustila kořeny a cítila, jak rozkvétá.

Pohled na narcisy, jež hrály na své žluté trumpety podél nově vydlážděného chodníku, jí vždy vykouzlil úsměv na rtech. Konec března přinesl proměnlivé počasí, ale také všechny ty krásné známky jara. Na podzim s Ninou zasadily na zahrádce před domem dřín a Morgan viděla, jak se teď jeho pupence nalévají.

Brzy, problesklo jí hlavou, když dovedla kolo ke stojanu a zamkla ho.

Žila ve slušné čtvrti, ale příležitost dělá zloděje.

Odemkla dveře, a jelikož Ninino nepřiliš spolehlivé auto stálo u chodníku, zavolala: „To jsem já, jdu pozdě!“

Prošla obývacím pokojem a jako obvykle si pomyslela, o kolik otevřeněji by prostor vypadal, kdyby strhla stěnu mezi ním a kuchyní.

Na tento projekt si vyčlenila peníze, takže možná se do něj vrhne na podzim. Možná před Vánocemi. Možná.

„Já pozdě nejdu!“ ozvala se Nina. „A mám rande!“

Nina měla vždycky rande. Nebylo se čemu divit, napadlo Morgan. Byl nádherná a temperamentní a chodila jen do jedné práce.

Morgan se zastavila u otevřených dveří její ložnice.

Na posteli leželo několik kousků oblečení – zjevně zavržených – a před vysokým zrcadlem se Nina prohlížela v dalším.

Havraní vlasy jí splývaly na záda červených šatů, které obepínaly každou křivku jejího drobného těla. Když se v zrcadle setkaly pohledem, Nině zajiskřilo v očích.

„Co myslíš?“

„Často si myslím, že tě nenávidím. Kam a s kým jdeš?“

„Sam mě bere na večeři do Fresca.“

„Nóbl podnik! Jo, z těch šatů se mu podlomí kolena.“

Trochu jí je záviděla. Jediné skutečné zklamání mezi spolumydlícími pramenilo ze skutečnosti, že si Morgan se svou vytáhlou a útlou figurou a Nina s drobnou a kyprou postavou nemohly půjčovat oblečení.

„Tyhle a žádné jiné. Nerandíš s fešákem Samem už celé tři týdny?“

„Téměř čtyři.“ Nina udělala otočku. „Takže...“

„Až přijdu domů, budu jako myška.“

„Mám ho fakt ráda, Morgan.“

„Já taky.“

„Ne, myslím, jako že *fakt*.“

„Aha.“ Morgan naklonila hlavu na stranu a zkoumavě se zahleděla na kamarádku. „On je do tebe blázen. Má to napsané na čele. Takže jestli to s ním myslíš vážně, dávám ti své sto procentní kamarádkové svolení.“

Nina si prsty pročísla své nádherné vlasy a zasněně si povzdechla. „Jsem si docela jistá, že myslím.“

„Sto procentní svolení. Musím se převléknout do práce.“

„Z práce do práce. Já zase potřebuju schovat oblečení a uklidit si pokoj. Nechci, aby si Sam myslel, že jsem bordelářka.“

„Nejsi bordelářka.“ Morgan by ji spíš nazvala *chaotičkou*, ale hlavní bylo, že Nina svůj chaos neroztahovala do společných prostor.

V Ninině pokoji s levandulovými stěnami vládl veselý nepořádek. Toaletní stůl se prohýbal pod šminkami, vlasovými přípravky a bůhví čím ještě. Morgan oproti ní měla ve všem systém.

Třetí pokoj o velikosti komory využívala jako pracovnu, takže svou ložnici přeměnila ve své útočiště a oázu klidu.

Stěny vymalovala jemně modrou barvou, pověsila na ně několik obrazů od pouličních umělců z Baltimoru, pořídila si bílou perinu a polštáře, a malé, ale pohodlné křesílko na čtení.

Došla ke skříni a z vedoucí kanceláře s šedými kalhotami, bílou košilí a tmavě modrým sakem se stala barmankou v černých kalhotách a černém tričku. V koupelně otevřela zásuvku, kde měla šminky hezky uspořádané, aby si mohla snadno vybrat, a denní líčení změnila na večerní.

Delší blondaté mikádo se hodilo pro obě práce, ale jako barmanka zvolila výraznější líčení očí a tmavší rtěnku.

Díky několikaleté praxi dokončila přeměnu během dvaceti minut.

Jelikož ji nečekala luxusní večeře u Fresca, seběhla do kuchyně a vytáhla z lednice jogurt. Zatímco jedla vestoje, představovala si, jak ta stěna mizí, instalují se nová dvířka a úchytky na skříňkách, několik nových polic, pár...

„*Amiga mia*, musíš jíst pořádné jídlo.“

„Jogurt je jídlo.“

Nina, která si přes šaty hodila župan, si založila ruce v bok. „Něco, co vyžaduje nůž, vidličku a žvýkání. Příroda ti nadělila vysokou, štíhlou postavu – potvoro –, ale jestli nebudeš jíst, zbyde z tebe kost a kůže. Jedna z nás se vážně musí naučit vařit.“ Zvedla prst s korálově oranžovým nehtem a namířila ho na Morgan. „Hlasuju pro tebe.“

„Jasně, ve volném čase se na to vrhnu. To ty máš mámu, která vaří jako bohyně.“

„V neděli se mnou půjdeš na večeři. Nechci slyšet nic o práci, tabulkách ani ničem podobném. Máma s tátou tě mají hrozně rádi. A bude tam i brácha Rick.“

S jogurtem v jedné ruce a lžičkou v druhé Morgan mávala rukama, jako by mazala tabuli. „S tvým bráchou nebudu chodit a je mi jedno, jak je hezký. Vyděláždila bych si cestu do pekla. Co když si dáme rande, vyspíme se spolu, rozejdeme se a ty se ode mě odstěhuješ?“

Nina si u jednoho ucha přidržela zlatý kruh a u druhého tři kroužky visící pod sebou. „Které?“

Morgan ukázala na trojici kroužků. „Jsou elegantnější.“

„Dobře. Ale možná s Rickem začnete chodit, budete mít sex a zamilujete se do sebe.“

„Nemám čas. Dej mi dva tři roky a pak si ho udělám.“

„Taky mám svoje časové plány, ovšem ne co se týče lásky. A neodváděj řeč jinam. Musíš jíst.“

„Dám si něco v baru.“

„Večeře v neděli,“ zopakovala Nina, když Morgan vyhodila kelímek a opláchla lžičku. „Zavolám mámě, že přijdeš, a jakmile se to dozví, už se z toho nevyvlíkneš.“

„Popravdě bych šla moc ráda. Jen musím přežít tenhle týden. U Greenwaldů máme příšerně práce. Jakmile přijde jaro, všichni myslí jen na přestavby, malování a nové verandy.“

Popadla kabelku a vyrazila ke dveřím. „Užij si večer.“

„Užiju, na to dej krk. Než se udělám krásnou, zavolám mámě.“

„Ty jsi krásná i nenalíčená.“

Morgan doběhla k autu. Necelých devět kilometrů do centra města ujela s radostí, že dohnala zpoždění.

Obchody na ulici Market Street, kterou místní nazývali Tržní mílí (a která ve skutečnosti měřila víc než jednu míli), zavíraly během následující hodiny. Avšak díky restauracím a barům zůstávala Market Street osvětlená a rušná dlouho do noci.

Většina budov s narůžovělými a červenými cihlami měla v přízemí obchody a v patrech byty. Další runda nebyla výjimkou a byty nad sebou pronajímala povětšinou štamgastům a zaměstnancům, kterým nevadilo bydlet nad barem.

Morgan sjela z Market Street a zabočila na přilehlé parkoviště. Zamkla auto, přešla štěrkový plácek k zadním dveřím do kuchyně a vstoupila do horka a hluku.

Další runda nabízela hamburgery, grilovanou zeleninu, nachos s hranolky, cibulové kroužky, smažené nakládané okurky a tři druhy kuřecích křidélek.

Až si otevře vlastní podnik, rozšíří menu o několik dalších, pro zákazníka překvapivých barových jídel.

„Ahoj Frankie,“ zavolala na ženu u grilu a pověsila si bundu na věšák. „Jak to dneska jde?“

„Docela dobře.“ Frankie s drdolem inkoustově černých vlasů pod bílou kšiltovkou obrátila tři tlusté placky mletého masa. „Roddy a jeho bráchové si před turnajem v šipkách dávají večeři. Buď ráda, že jsi tu nebyla na Šťastnou hodinku. Měli jsme frmol.“

„Mám ráda frmol.“

Pozdravila se s oběma kuchaři, klukem, co myl nádobí, a se servírkou, která si přišla vyzvednout talíř zapečených nachos.

Přestože Morgan do začátku směny zbývalo deset minut, prošla dveřmi do lokálu.

Tady panoval jiný druh hluku. Neslyšela prskání masa na grilu, klapání nožů ani řinčení nádobí. Velkou místnost s dlouhým černým barem naplňovaly hlasy. Jukebox sice vyhrával muziku, ta však nebyla dost hlasitá, aby přehlušila konverzaci.

Uviděla Roddyho a jeho bratry – stálé hosty – v jejich obvyklém boxu poblíž šipek. Popíjeli pivo a cpali se barovými oříšky. Pivo Coors pro Roddyho a jeho bratra Mikea, blesklo jí automaticky hlavou, a Heineken pro bratra Teda. Když se k nim občas přidal jejich otec, objednal si točené pivo a panáka něčeho silnějšího.

Vešla za bar.

Měla střídat Waynea, který právě strkal do hrdla láhve Corony klínek limetky.

„Teď už je tu klid,“ řekl a zářivě se na ni usmál. „Chlápek na konci baru má otevřený účet. Dává si druhou vodku s tonikem, tak si ho hlídej.“

Podal coronu dalšímu zákazníkovi sedícímu na stoličce, prohodil s ním pár slov a vrátil se k Morgan.

„Tenhle čeká na holku, kterou potkal na online seznamce. Ona má zpoždění, on je nervózní.“

Morgan ho zhodnotila jako rozkošného šprta. Vsadila by se, že má v obýváku vymakaný počítač na hraní her.

„Rozumím.“

„Tak já už půjdu. Ať ti to uteče.“

Jako obvykle zkontrolovala zásoby – led, limetky a citrony, olivy a třešně. Připravila několik objednávek ke stolům a chystala se dojít k chlápku s coronou, když dovnitř vstoupila asi třicetiletá žena, která se rozrušeně rozhlédla a vydala se k němu.

„Dave? Já jsem Tandy. Moc se omlouvám, že jdu trochu pozdě.“

„Ihned se rozzářil. „To vůbec nevádí. Rád tě poznávám. Chceš si sednout ke stolu?“

„Tady je to fajn. Je to fajn?“ Vklouzla na stoličku vedle něj.

Usmáli se na sebe a v tvářích se jim zračila úzkost i naděje.

Morgan k nim přistoupila.

„Zdravím. Co si dnes večer dáte?“

„Ach. No. Můžu dostat sklenku Chardonnay?“

„Určitě můžete. Máte krásné náušnice.“

„Á.“ Tandy se chytila za levý lalůček. „Díky.“

„Jsou vážně hezké,“ dodal Dave. „Moc ti to sluší.“

„Díky. Tobě taky.“ Zasmála se a Morgan jí nalila víno. „Člověk to pořádně nepozná, dokud se nevidí osobně, vid’? Byla jsem tak nervózní, že jsem obešla celý blok. Proto jsem se opozdila.“

„Já byl tak nervózní, že jsem dorazil o dvacet minut dřív.“

Ledy prolomeny, blesklo Morgan hlavou, když Tandy podala víno.

Tohle patřilo k důvodům, proč milovala práci za barem. Nikdy nevíte, co v přátelském baru začne, skončí, rozkvetne nebo uvadne.

Zatímco Roddy a jeho bratři zdolávali své hamburgery, podnik se začal plnit. Pár ze seznamky se rozhodl, že se přece jen přesune ke stolu a objedná si talíř nachos.

Morgan se v duchu vsadila, že je čeká druhé rande.

Týpek s vodkou a tonikem zaplatil a nechal mizerné spropitné.

Šipky narážely do terče za jásotu a pokřiku přihlížejících.

Do hospody přišel muž kolem třicítky. Se svými tmavě blond vlasy, ostrými rysy, vypracovaným tělem v džínách

a bleděmodrém svetru – očividně kašmírovém – na ni působil jako filmová hvězda. Svezl se na stoličku.

Přistoupila k němu. „Vítejte v Další rundě. Jaké máte přání?“

„Mám jich hromadu.“ Usmál se na ni – příjemně, kouzelně. „Začneme ovšem pivem. Točíte nějaké místní?“

„Jistě.“ Přestože měli seznam v držácích na baru, vyjmenovala je.

„Mohla byste mi jedno doporučit?“

„Na co máte chuť?“

„Další skvělá otázka.“

Obdařila ho úsměvem a usoudila, že nehledá jen pivo, ale i konverzaci. A to bylo v pořádku.

„Na jaké pivo máte chuť?“

„Jemné, ale nikoli mdlé. Bohaté, ale nikoli příliš těžké. Spíš tmavší.“

„Zkusíme tohle.“ Vytáhla degustační sklenku a natočila trochu piva.

Když ho ochutnával, pozoroval ji přes okraj skleničky. „To by šlo. Dobrá volba.“

„Je to moje práce.“

Než stačil znovu promluvit, přistoupila k nim jedna z číšnic. „Támhle ty holky se zasekly v devadesátkách. Čtyři cosmopolitany, Morgan.“

Nato odnesla ták s prázdnými sklenicemi do kuchyně a Morgan se dala do práce.

„Jde vám to pěkně od ruky,“ podotkl ten nový chlapík, když míchala koktejly.

„Ještě aby ne. Přijel jste do města za prací?“

„Copak nevypadám, že tady bydlím?“

Spíš ne, pomyslela si. Oblečení měl drahé, ale nikoli okaté luxusní. „Ještě jsem vás tu neviděla.“

Místností se rozlehl jásot.

„Turnaj v šípkách,“ poznamenala.

„Vidím. Důležitý?“

„Svým způsobem. Můžu vám nabídnout něco jiného? Nechcete jídelní lístek?“

„Podáváte dobré jídlo?“

„To ano.“ Vytáhla menu a položila ho před něj. „Mrkněte se. A nespěchejte.“

Připravila cosmopolitany a posunula se do středu baru. Přijímala objednávky, zapisovala je a povídala si se štamgasty. Pak se vrátila.

„Zkusím Market Street Burger, pokud mi neřeknete, že dělám chybu.“

„Je oblíbený z dobrého důvodu. Jestli máte rád ostrá jídla, dejte si k němu pikantní hranolky.“

Zvedl ruce a obrátil dlaně vzhůru. „Doposud jste mi radila dobře.“

Zasmála se a zadala objednávku do počítače.

Roddy se svými sto devadesáti centimetry a sto deseti kily přistoupil k baru. „Další rundu, zlatíčko. Jak se vede?“ prohodil směrem k hezounovi, zatímco Morgan připravovala objednávku.

„Studené pivo, krásná barmanka, živý sportovní přenos. Já jsem spokojený.“

„To já taky. V semifinále zatím vedu. Dej mi něco pro štěstí, Morgan.“

Naklonila se přes bar a vlípla mu polibek na rty. „Ukaž jim, jak se to dělá.“

„Ukážu.“ Popadl piva a odešel.

„Přítel?“

Podívala se na hezouna. „Ale ne. Roddy a jeho bratři – to jsou ti, co hrají šipky – jsou stálí hosté. S jeho přítelkyní vlastně pracuju ve svém druhém zaměstnání.“

„Máte dvě práce? Jste ambiciózní. Co děláte v té druhé?“

„Vedu kancelář stavební společnosti. Čím se živíte vy?“

„Rád bych řekl, že dělám, co se mi zlíbí. Alespoň se o to snažím. Jsem ajťák. Ve městě strávím několik měsíců a budu poskytovat poradenství.“

„Odkud pocházíte?“

„Hodně cestuju. Vyrostl jsem v San Francisku, ale teď žiju v New Yorku, teda když nejsem někde jinde. Vy jste odsud?“

„Teď už jo.“

Přišla další servírka a vychrlila na ni novou objednávku.

„Otec byl v armádě,“ řekla, když ji chystala.

„Pak znáte život na cestách.“

„To jo. A jsem ráda, že je mu konec.“

Když přinesli jeho hamburger, dlouze se na něj zadíval. „Na porcích nešetříte.“

„Nešetříme. Kdybyste chtěl, můžete se přesunout ke stolu.“

Věnoval jí ten svůj okouzující úsměv. „Líbí se mi tady. Jsem Luke,“ dodal. „Luke Hudson.“

„Morgan. Těší mě.“

Najedl se, objednal si druhé pivo a zůstal až do konce turnaje.

Vyptával se, ale nepůsobil dotěrně. Morgan, která to považovala za obvyklou barovou konverzaci, mu také pokládala otázky.

Ubytoval se v místním hotelu. Jeho firma mu nabídla pronajatý dům, ale on měl hotely rád a ještě raději poznával atmosféru míst, kam cestoval.

Ptal se, kde sloužil její otec, kde žila a kde se jí líbilo nejvíc. Vedl s ní pohodový hovor, zatímco ona míchala drinky, otírala bar a povídala si s ostatními zákazníky.

„Měl bych jít,“ řekl. „Neměl jsem v úmyslu zůstat tak dlouho, ale vypadá to, že jsem si našel místní hospůdku.“

„Dobrá volba.“

„Přijdu zase.“ Když vstal, překvapil ji podáním ruky. A držel ji, usmíval se a díval se jí přímo do očí. „Hezky se mi s vámi povídalo, Morgan.“

„Mně s vámi taky.“

„Brzo si to zopakujeme.“

Zapltil v hotovosti a nechal velmi štědré spropitné.

O pár dní později přišel znovu. V Rundě se konal kvíz, takže hladina hluku stoupala spolu s výkřiky odpovědí od různých stolů a skupin soutěžících.

„Vyberte mi jiné místní pivo,“ požádal ji. „Nějaké... odvážné.“ Otočil se na hráče za sebou. „Dneska se nehrají šipky?“

„Kvíz. Zapojit se může kdokoli, takže jestli budete znát odpověď, klidně ji zakřičte.“

„Co můžu vyhrát?“

„Dobrý pocit.“ Natočila mu trochu piva do degustační sklenky.

„Zajímavé a odvážné,“ usoudil. „Cítím v něm třešně. Dám si ho.“

Čepovala pivo a usmívala se na něj. „Něco k jídlu?“

„Prozatím si vystačím s pivem. Mám za sebou dlouhý den.“

„Život ve světě technologií?“

„Je zajímavý a odvážný, stejně jako to pivo. Jak to vypadá ve vašem světě?“

„Jsem v jednom kole, ale tak to mám ráda.“

Chystala objednávky, běhala z jednoho konce baru na druhý, ale jakmile začalo další kolo kvízu, získala chvilku klidu.

„Co děláte, když nejste v jenom kole?“ zeptal se jí Luke.

„Povím vám to, až se to stane.“

„Musíte přece odpočívat. Mysl a tělo to vyžadují. Popište mi svůj ideální den volna.“

„Malování. Můj dům toho potřebuje víc, ale na zbytek ještě přijde čas. A s nastávajícím jarem začneme sázet květiny.“

„Vy a...“

„Spolubydlící.“

„Je šikovný?“

„Ona, a když jde o lemování obrubníků a balkonovky, neseženete nikoho lepšího. Pracuje v zahradním centru. S úpravou domu nemá zkušenosti, ale já na to nejsem špatná.“

„Děláte ve stavební firmě.“ Ukázal na ni prsem. „To se hodí.“

„Není to na škodu.“

„Když vlastníte dům, musíte se toho hodně naučit o údržbě. Asi proto jsem si žádný nepořídil. Mám obě ruce levé. A pak je tu moje práce.“ Znovu na ni ukázal. „Otec působil v armádě, takže jste chtěla zakotvit.“

„Přesně tak.“

Namíchala koktejl Whiskey sour a natočila dvě piva, než znovu upoutal její pozornost.

„Proč jste si vybrala tohle místo? Jestli vám teda nevadí, že se ptám.“

„Je tu všechno, co jsem si přála. Čtyři roční období, je to blízko do centra, ale nemáte pocit, že žijete ve městě. Tohle město není ani malé, ani velké. Je tak akorát.“ Postavila před něj misku s preclíky.

„Je to pěkná oblast čekající na modernizaci, kterou zjevně provádíte i se svým domem. Proto jsem tady. Majitelé domů a firmy chtějí vylepšit své technologie a staví se tu nové budovy s chytrými domácnostmi. Staré domy kupují lidé, kteří je chtějí zrenovovat a technologicky vylepšit.“ Pokrčil rameny. „To, co dělám já, je součástí infrastruktury. Všichni si teď zřizují domácí pracovny a já jim pomáhám. Vy ji určitě máte taky.“

„Mám. Sice není jinak zvlášť chytrá, ale svůj účel plní.“

Kvíz skončil jásotem a bučením a další rundou pití a jídel. Zatímco pracovala, všimla si, že se Luke dal do řeči se spolustolovníkem. Baseball. Zdálo se, že toho ví dost na to, aby konverzace neuvadla.

„Dáte si další pivo?“

„Jo, díky. A co ty, Larry? Na mě.“

„Nenechám se přemlouvat. Jak Nině jezdí auto?“

„Stěží.“

Larry zavrtěl hlavou a promnul si krátké vousy. „Musí mi ho přivézt.“

„Řeknu jí to. Larry je nejlepší mechanik odsud až po Baltimore,“ řekla Lukeovi. „Ninino auto mělo už dávno skončit na vrakovišti, a on ho přesto dokázal udržet naživu.“

„Dělám, co můžu. Pořád se ti líbí ten prius?“

„Je dokonalý.“

Postavila před ně nápoje a přichystala další rundu pro stůl se šesti zákazníky. Larry spustil něco o autech a motorech, a zdálo se, že Luke toho opět ví dost na to, aby mu stačil.

„Už poběžím.“ Larry se zapřel o bar a postavil se. „Manželka bude doma nebo na cestě. Dneska měla knižní klub, což je zástěrka pro popíjení vína a tlachání. Rád jsem si s tebou pokecal, Luku. Díky za to pití.“

„Není zač.“

„Další pivo?“ chtěla vědět Morgan.

„Dvě jsou můj limit. Taky bych měl vyrazit, zítra mám nabitý den.“ Zaplatil účet a opět nechal štědré spropitné. „Řekl bych, ať se moc nenadřete, ale docela určitě budete mít práce nad hlavu. Rád jsem vás zase viděl.“

„Hodně štěstí ve světě techniky.“

Zazubil se na ni a vyšel ven.

V pátek večer se ukázal zas. Bylo nabito a Morgan měla k ruce barmana na částečný úvazek, aby ten dav zvládla. Luke se opíral o konec baru, který obsluhovala ona, jelikož všechny stoličky byly obsazené.

„Překvapte mě. Mám za sebou zatraceně dobrý týden.“

„Blahopřeju. Víkend máte volný?“

„No, zítra mě čeká trocha papírování a plánování, ale jinak jo. Nějaký návrh, jak bych ho měl strávit?“

„Mohl byste zajet do Baltimoru a mrknout se na přístav nebo akvárium. A baseballový stadion Oriole Park má den otevřených dveří.“

„A nechtěla bys mi dělat společnost a provést mě?“

Nemohla říct, že ji ten návrh překvapil. Poznala, když se o ni muž zajímal. Zahrála to do autu – měla to v popisu práce.

„Nemůžu. Soboty mám vyhrazené na práci na domě a sobotní večery jsem tady. A na neděli už jsem zadaná. Ale díky za nabídku.“

Ochutnal pivo, které mu podala. „Vzdělávám se tu v místních pivech. Je dobré, natoč mi jedno.“ Počkal, až ho obslouží. „Podívej, jestli jsem moc vlezlý nebo s někým chodíš, tak mi to prostě řekni. Nic se neděje. Ale nezašla bys někdy na večeri? Některý z večerů, kdy zrovna nepracuješ?“

Když zaváhala, dodal: „Do ničeho tě nenutím. Šlo by jen o jídlo a povídání. Máš ráda pizzu?“

Z nějakého důvodu ji jeho nenucený tón uklidnil. „Nevěřím nikomu, kdo ji nemá rád.“

„Pizza u Luigiho je dobrá.“

„To je ten nejdražší podnik v okolí.“

„A tam si dáme pizzu a kapku vína. Můžeme se sejít na místě.“

Na rande šla naposledy... radši nechtěla pomyslet. No, proč teda ne?

„V pondělí večer mám volno.“

„V sedm u Luigiho?“

„Jasně. To by šlo.“

„Nevadilo by ti, kdybychom si vyměnili čísla? Doufám, že si to nerozmyslíš, ale kdyby přece...“

Vytáhla z kapsy telefon a přidala si Lukea do kontaktů.

„Jestli chceš ještě zůstat, tak ta dvojice na třetí a čtvrté stoličce by měla odejít, až dopije a dojí nachos.“

„Díky, počkám.“

Usmála se na něj a vrátila se k práci.

On se posadil na stoličku, dal si svá dvě piva a chvilku po půlnoci odešel.

„V pondělí večer,“ připomněl jí. „Hezký víkend.“

„Tobě taky.“

„To je ale fešák.“ Číšnice Gracie ho vyprovázela pohledem. „Celý večer z tebe nespustil oči, zlato.“

„Možná. Působí mile a solidně – a přijel do města jen na pár měsíců.“

„Kuj železo, dokud je žhavé.“

„Možná,“ zopakovala.